॥ भीष्म उवाच ॥ आविश्यमाने दैत्ये तु ज्वरेणाथ महासुरे । देवतानामृषीणाञ्च हर्षान्नादो महानभूत् ।
ततो दुन्दुभयश्चैव शङ्खाश्च सुमहास्वनाः । मुरजा डिण्डिमाश्चैव प्रावाद्यन्त सहस्रशः ।
असुराणान्तु सर्व्वेषां स्मृतिलोपो महानभूत् । मायानाशश्च बलवान् क्षणेन समपद्यत । १०१४०
तथाविष्टमथो ज्ञात्वा ऋषयो देवतास्तथा । स्तुवन्तः शक्रमीशानं तथा प्राचोदयन्नपि ।
रथस्थस्य हि शक्रस्य युद्धकाले महात्मनः । ऋषिभिस्तूयमानस्य रूपमासीत् सुदुर्द्दृशं ।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि मोक्षधर्म्मपर्व्वणि वृत्रवधे द्व्यशीत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८२ ॥
॥ भीष्म उवाच ॥ वृत्रस्य तु महाराज ज्वराविष्टस्य सर्व्वशः । अभवन् यानि लिङ्गानि शरीरे तानि मे शृणु ।
ज्वलितास्योऽभवद्घोरो वैवर्ण्यञ्चागमत् परं । गात्रकम्पश्च सुमहान् श्वासश्चाप्यभवन्महान् ।
रोमहर्षश्च तीव्रोऽभून्निश्वासश्च महानृप । शिवा चाग्निवसङ्काशा तस्य वक्त्रात् सुदारुणा । १०१४५
निष्पपात महाघोरा स्मृतिः सा तस्य भारत । उल्काश्च ज्वलितास्तस्य दीप्ताः पार्श्वे प्रपेदिरे ।
गृध्राः कङ्का बलाकाश्च वाचोऽमुञ्चन् सुदारुणाः । वृत्रस्योपरि संस्पृष्टाश्चक्रवत् परिबभ्रमुः ।
ततस्तं रथमास्थाय देवाप्यायित आहवे । वज्रोद्यतकरः शक्रस्तं दैत्यं समवैक्षत ।
अमानुषमथो नादं स मुमोच महासुरः । व्यजृम्भचैव राजेन्द्र तीव्रज्वरसमन्वितः ।
अथास्य जृम्भतः शक्रस्ततो वज्रमवासृजत् । स वज्रः सुमहातेजा कालाग्निसदृशोपमः । १०१५०
क्षिप्रमेव महाकायं वृत्रं दैत्यमपातयत् । ततो नादः समभवत् पुनरेव समन्ततः ।
वृत्रं विनिहतं दृष्ट्वा देवानां भरतर्षभ । वृत्रन्तु हत्वा मघवान् दानवारिर्महायशाः ।
वज्रेण विष्णुयुक्तेन दिवमेव समाविशत् । अथ वृत्रस्य कौरव्य शरीरादभिनिःसृता ।
ब्रह्मवध्या महाघोरा रौद्रा लोकभयावहा । करालदशना भीमा विकृता कृष्णपिङ्गला ।
प्रकीर्णमूर्द्धजा चैव घोरनेत्रा च भारत । कपालमालिनी चैव कृत्येव भरतर्षभ । १०१५५
रुधिरार्द्रा च धर्म्मज्ञ चीरवल्कलवासिनी । साऽभिनिष्क्रम्य राजेन्द्र तादृग्रूपाभयावहा ।
वज्रिणं मृगयामास तदा भरतसत्तम । कस्यचित्त्वथ कालस्य वृत्रहा कुरुनन्दन ।
स्वर्गायाभिमुखः प्रायाल्लोकानां हितकाम्यया । सा विनिःसरमाणन्तु दृष्ट्वा शक्रं महौजसं ।
जग्राह बध्वा देवेन्द्रं सुलग्ना चाभवत्तदा । स हि तस्मिन् समुत्पन्ने ब्रह्मवध्याकृते भये ।
नलिन्या विसमध्यस्थ उवासाब्दगणान् बहून् । अनुसृत्य तु यत्नात्स तया वै ब्रह्महत्यया । १०१६०
तदा गृहीतः कौरव्य निस्तेजाः समपद्यत । तस्या व्यपोहने शक्रः परं यत्नञ्चकार ह ।
न चाशक्नोद्देवेन्द्रो ब्रह्मवध्यां व्यपोहितुं । गृहीत एव तु तया देवेन्द्रो भरतर्षभ ।
पितामहमुपागम्य शिरसा प्रत्यपूजयत् । ज्ञात्वा गृहीतं शक्रं स द्विजप्रवरवध्यया ।
ब्रह्मा संचिन्तयामास तदा भरतसत्तम । तामुवाच महाबाहो ब्रह्मवध्यां पितामहः ।
स्वरेण मधुरेणाथ सान्त्वयन्निव भारत । मुच्यतां त्रिदशेन्द्रोऽयं मत्प्रियं कुरु भाविनि । १०१६५
ब्रूहि किन्ते करोम्यद्य कामं किं त्वमिहेच्छसि ।